

"HILLITTÖMÄN HAUSKA JA KIVULIAAN
TUNNISTETTAVA. AIHEUTTAA AHMIMISTA!"

- Laura Friman

Miestä

näkyvissä

MARJA KANGAS

WSOY

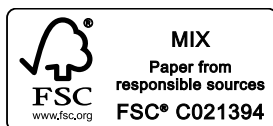
Marja Kangas

MIESTÄ
NÄKYVISSÄ

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© MARJA KANGAS JA WSOY 2020
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-44733-8
PAINETTU EU:SSA

*Sannikselle, tietenkin,
sekä ihmeellisen rohkealle ystävälleni Erikalle.*

– MÄ EN RAKASTA sua enää.

Vedän Jalon lantiota lähemmäs. Haistan hänen hikensä. Tunnen, miten Jalon äsken vielä jäykkä elin muuttuu etanaksi. Ei Jalolla mikään metrinen mela ole, mutta reilusti normaalimitoissa ja suhteellisen suora. Olen tyytyväinen aviomieheni strategisiin mittoihin. Ainakin silloin, kun hänellä seisoo. Sellainen hyvä, luotettava peruspenis.

En halua, että sisälläni on nilviäinen. Työnnyn vasten Jaloa.

– Mä haluan, että sä siität mut.

– Mä haluan avioeron.

– Etkä halua. Sä haluat ottaa mut takaapäin.

Mutta Jalo vetää etanansa minusta pois. Kondomia ei ole, koska nyt on sopiva aika hankkia lapsia. Meillä molemmilla on vakituiset työpaikat, Jalo on perämies ja töissä rahtilaivalla, minulla kiinnitys kaupunginteatteriin. Meidän perillisemme lapsuus olisi onnellinen, koska me olemme kypsiä vanhempia, joiden talous on kunnossa. Meillä olisi varaa kustantaa lapsen kalliit harrastukset, jääkiekkovarusteet ja sellotunnitkin siihen päälle ilman katkoja asuntolainan lyhennyksiin.

Meillä on kolmikerroksinen puutaloasunto Rauhankadulla, kaikkien suosimalla alueella ihan kaupungin keskustan kyljessä. Olen suunnitellut sisustuksen boheemiksi ja raikkaaksi. Halusin tukholmanvalkoisen kodin, ja tehosteväreiksi valitsin turkoosia, fuksiaa ja sitruunankeltaista. Maailmankirjallisuuden klassikot ja viime vuosien merkittävimmät suomalaiset lukuromaanit olen

järjestänyt värien mukaan työhuoneen kirjahyllyyn. Sisustus on rennon huoleton. Olen aloittanut taas joogan ja minulle tulee naistenlehti, jonka seurassa rentoudun kerran viikossa. Meillä on ihana, laadukas futonpatja, jolla rakastella ja johon kellahtaa seksin jälkeen.

Meillä on kaikki kunnossa.

Jalo pyörähtää omalle puolelleen ja kääntää selkensä. Katselen luomia. Osaan ihon merkit ulkoa. Painan etusormeni lapaluun harjalla olevaan tummaan nappulaan. Jalon lihakset jännittyvät. Sanoiko se, että ei ole koskaan rakastanut minua?

– Herralle tiedoks, että mulla oli kaks viikkoo sitten ovulaatio. Sattumaako, I don't think so...

Jalo ei reagoi.

– Mulla, tai siis meillä on tää lapsiprojekti? Se alkais niinku sillä, että sä siität mut. Mehän ollaan, mähän oon elämän – ja kuukautiskierron – huippukohdassa.

Vien käden Jalon kalulle ja koskettelen sitä. Kosteaa penis värähtää. Jalo kierähtää minusta pois. En käsitä vielä ollenkaan, että minulta saattaa puuttua pian aviomies. Liimaudun Jalon selkään kiinni, mutta hän riuhtaisee itsensä irti minusta:

– Sirkku, tää on nyt tässä.

Hän ei katso minuun, vaan nousee seisomaan, varoo tottuneesti makuuhuoneen vinoa kattoa, nostaa kalsarit lattialta, noukkii loput vaatteet syliinsä, menee alasti portaat alas. Kipitän perään ja yritän estää häntä pukemasta vaatteita. Tarraan kalsareihin enkä anna niitä hänelle:

– Anna mulle munaa, aviomies!

Jalo yrittää riuhtoa kalsareita minulta, mutta ei onnistu. Heilutelen niitä kuin voittolippua.

– Multa puuttuu rakkauden hedelmä!

Jalo vetää farkut jalkaansa.

– Et sä voi tolleen laittaa farkkuja ilman kalsareita.

Hän katsoo minuun tiukasti:

– Todellakin voin.

Sitten ovi loksahtaa kiinni. Seison alasti eteisessä, aviomieheni kalsarit käsissäni.

Oksentaisin, jos minulla olisi siihen taipumusta.

Mutta minulla ei ole syömishäiriötaustaa eikä sujuvaa oksennusrefleksiä. Ei, vaikka Jalon äiti Varpu kutsuukin minua usein kymppin tytöksi. Meidän vuosikurssimme teatterikorkeakoulussa oli opettajien mukaan harvinaisen terve, me juoksimme Cooperin testissä kuin ravihevokset ja sen jälkeen tankkasimme ruokalassa bolognesea ja hiilihydraattipitoisia, toisiinsa liimautuneita pastasuikaleita ilman minkäänlaista syyllisyyttä. Seksinnälkäinen hiki alkaa muuttua kylmäksi nihkeydeksi.

Kävelen alasti olohuoneeseen. Seinällä on kokoelma aidolle valokuvapaperille teetätettyjä kuvia meidän suhteestamme. Me auringonlaskuisella kalliolla. Hymyilemme vapautuneesti, silmät viiruilla ja näytämme voitonmerkkiä. Molempien posket hehkuvat, ehkä siksi, että olemme purjehtineet pitkän päivän auringossa, tai siksi, että juuri ennen kuvan ottoa rakastelimme veneen kajuutassa vailla ajan ja paikan tajua. Me syömässä pastellinsävyisiä jäätelötötteröitä häämatkalla Pariisiin keväällä. Häävalokuva. Hymyilemme kesäyön valossa herkästi mutta uskottavasti kameralle.

Eikö ennen avioeroa kuulu riidellä verissä päin? Eikö ennen eroa huudeta ja raivota kuukausitolkulla? Kyräillä ja pidetä mykkäkoulua? Meillä ei ole ollut riitoja vähäpätöisistä asioista. Emme ole riidelleet juustohöylän käyttämisestä, siitä, että olen laittanut sen jo astianpesukoneeseen, kun Jalo haluaisi vielä höylätä siivuja leipänsä päälle. Kotiaskareet me olemme onnistuneet jakamaan tasa-arvon hengessä keskustellen. Olen dokumentoinut päätökset Excel-taulukkoon, ja siitä voi nopeasti nähdä, että kotityöt jakautuvat tasaisesti. Meillä on ollut säännöllistä seksiä, eikä meidän ole tarvinnut maustaa intiimipuuhia millään ihmeellisillä roolileikeillä tai leluilla. Me emme ole riidelleet edes riitelystä, siitä, kumpi aloitti, kumpi suostui sovintoon ensin ja kumman syy riita loppujen lopuksi oli. Meidän suhteessamme ei ole

pinnanalaisia kareja eikä varsinkaan näkymättömissä olevia jäävuoria.

Kävelen keittiöön. Jalo oli asuntoa ostaessamme keittiörento, liikkui työtasojen välissä vaivattomasti, availi kaappeja niin kuin olisi esittänyt sympaattista isää mainoksessa, jossa kohta voideltaisiin lämpimät paahtoleipäsiivut margariinilla. Minä jännitin, että kaapistojen innovatiiviset avausmekanismit olisivat vain lavastetta ja menisivät jumiin heti kun me muuttaisimme.

Kaikki häälahjaksi saadut astiat ovat vielä ehjiä. Viinilasit seisovat vitriinissä virheettömissä riveissä. Valkoiset lautaset on pinottu koon mukaan. Astioita on helppo yhdistellä, vaikka ne ovatkin eri sarjoista. Onneksi häävieraat tajusivat noudattaa lahjalistaani. Risottokattila on tiskipöydällä. Barbecue-maustetut poimulastut ovat valmiina seksinjälkeiseen pikkunälkään. Ne ovat Jalon suosikkilastuja. Otan yhden. Arominvahventeen maku tuntuu tutulta. Nyt minulle jäisi enemmän sipsejä. Siitäkö avioerossa on kyse?

Käteni liukuu massiivipuisella työtasolla ja pysähtyy veitsitukille. Meillä on sarja laadukkaita keittiöveitsiä. Leipäveitsi, kokki-veitsi, juuresveitsi ja jopa tomaatille oma sahalaitainen veitsensä. Niistä kaikista saa kunnon otteen ja niillä saa helposti viipaloitua porkkanoita, bataatteja ja punajuuria. Minulla on tapana tehdä talvisin rosmariinijuureksia uunissa. Punajuuresta jää tammipaiseen leikkuulautaan aina väriä, jota on hankala hinkata puhtaaksi.

Nostan kokkiveitsen käteeni.

Siitä ei ole pitkä aika, kun viimeksi teroitin kaikki veitset.

Kävelen alakerran työhuoneeseen. Valitsin keltavalkoraidallisen maton tulevia lapsia ajatellen, vaikka Varpu moittikin, että oksennukset jättäisivät vaaleaan mattoon jälkiä. Mutta olisihan äitiyslomalla aikaa pestä mattojakin, eikä meidän lapsemme nyt niin paljoa oksentelisi. Pöydällä on muutamia artikkeleita, jotka olen ottanut talteen. Voisin äitiyslomalla lukea, miten tukea vauvan empatiataitoja ja sensomotorista kehitystä. Minä pitäisin huolen siitä, että minun vauvani konttaisi eikä oppisi mitään noloa pe-

punhilaustekniikkaa. Lukisin, miten vauvan voisi totuttaa syömään kasviksia ja pikkuhiljaa eksoottisiakin mausteita. Haluaisin, että meidän lapsemme oppisi olemaan avoin kansainvälisille makuelämyksille, ja siihen olisi parasta totuttaa jo vauvaiässä. Eksoottisista hedelmistä on lyhyt matka siihen, että lapsesta tulee maailmankansalainen, peloton reissaaja.

Jalon kirjat ovat työhuoneen hyllyssä. Jalo pitää pehmeäkantisista dekkareista, joissa tunnevammaiset poliisit yrittävät ratkaista vähäpukeisen naisen murhaa, ja paksuista fantasiaromaaneista, joissa pseudoviisaat kääpiöt kertovat ihmiskunnalle elämänohjeitaan. Miksei se lue Nobel-voittajia vuosittain kuten äitinsä? Varpu antaa minulle aina joululahjaksi vähintään Finlandia-palkitun kirjan, ja minä pidän huolta sivistyksestäni. Siksikö Jalo käyttäytyy nyt niin epästabiiilisti, koska hän ei ole omaksunut maailmankirjallisuuden klassikoista tunnetaitoja?

Muistan veitsen kädessäni.

Minä en ole mikään mielenvikainen.

– Kannatti mennä naimisiin, sanon ääneen, – kun saa häälahjaksi näin hyviä veitsiä.

Olin valmistautunut Jalon kotiin tulemiseen taas kerran niin kuin pitääkin, huolella. Ja rakkaudella. Kun tajusin, että ovulaatio osuu oikealle kohdalle, päätin, että me pidämme tänään erityisen kauniin parisuhdeillan. Seksi-illan.

Petasin sänkyyn vastapestyt pellavalakanat, jotka tuoksuvat luomulaventelille. Kampasimpukkarisoton tein puvustaja-Ullan vinkkaaman reseptin mukaan. Keitän kalaliemen aina itse, sillä en luota liemikuutioihin. Vaahto täytyy kuoria hellästi, jos haluaa, että liemi on kirkasta. Käytin risottoon kuohuviiniä, jonka valitsin ylimmältä hyllyltä, sillä kyykkyviinit eivät kuitenkaan syventäisi risoton makuja. Moni ei tiedä, että Franciacortalla risottoon saa erityistä ryhtiä. Katoin olohuoneeseen, sillä keittiön pieni pöytä tuntui liian arkiselta. Servietit raikastivat kattauksen, vaikka tiedän, että Jalo ei koske niihin.

Suihkun jälkeen kosteutin ihoni vartalovoiteella. Näytin peilissä väsyneeltä, mutta onneksi kosmetologikäynnin jälkeen huokokset vaikuttavat aina ihanan pieniltä.

Jalo saapui tapansa mukaan hieman myöhässä, vähän kännissä ja helvetin väsyneenä. Kuten aina neljän viikon työrupeaman jälkeen. Merimies on eri mies, sanotaan, mutta Jalon alkoholinkäyttötottumukset ovat samaa tasoa kuin kenellä tahansa keskivertojampalla. Hän tulee törniltä kotiin aina vähintään hiprakassa. Nyt mies marssi suoraan vuosikertaviskilleen.

– Seksinaukku, hän sanoi.

Hymähdin termille. Jalo aavisti tällaisten iltojen tarkoituksen, ja oli alkanut ottaa parisuhdeiltoina pikkuannoksen syntymäpäiväviskiään. Hän ei tuntunut ymmärtävän, että hedelmöitymisseksihetkinä alkoholia pitäisi käyttää matemaattisen tarkasti, kaksi, korkeintaan kolme lasia asiallisesti dekantoitua laatuviiniä, jotta siittiöt säilyisivät optimaalisina.

Olin sytyttänyt turkoosin ja vihreän sävyisiä kynttilälyhtyjä ikkunapenkeille. Mitä siitä, että toukokuun lopun illat olivat jo valoisia, kynttilöillä saa aina luotua romanttisen tunnelman. Meillä kävi asuntokaupassa sellainen onni, että ikkunalaudat ovat leveät. Puutaloissa sellaiset ovat harvinaisia. Niille saa tehtyä kauniita asetelmia. Tällaisen hetken kertoisin mielelläni lapsen ylioppilasjuhlassa, kun muisteltaisiin, miten hän oli saanut alkunsa. Kaikki oli täydellistä, tuikkua myöten, koska minä olin tehnyt kaikesta sellaista.

Risotto oli herkullista, ja italialainen kuohuviini teki ateriasta sinfonisen. En ole vielä koskaan epäonnistunut Ullan vihjeillä. Ruoan jälkeen siirryimme makuuhuoneeseen. Muutamia viinimakuisia, hätäisiä suudelmia: molemmat halusimme jo iholle, mutta suuteleminen kuului leikkiin. Riisuin vaatteeni liian nopeasti eikä Jalo ehtinyt kommentoimaan vanhan roosan väristä alusasuettiäni, jonka olin ostanut tätä iltaa varten. Jalo sormeili minun, laillisesti vihityn aviovaimonsa pillua, vähän hermostuneesti, mutta olin kuuliaisien kostea. Sitten imin Jalon penistä, se muut-

tui humalalöyseydestä ilahduttavan kovaksi. Jalo siirtyi päälleni,
työntyi tottuneesti sisään. Muutama työntö.

Ja avioero.

I

I .

- SIRKKU, KELLO on jotain kaks, Alma sanoo puhelimessa.
- Sä ehkä haluat tietää, että Jalo sano mulle just, että haluaa avioeron. Ja sillä oli sen kalu mun sisällä, kun se sano sen.
- Alma on hetken hiljaa.
- Siis puhutko sinä minulle nyt munasta?
- Ja sit mä huomasin, että meidän keittiöveitset on aika teräviä, en oikein tiedä että miks mutta mä aattelin että jos mä voisin tulla sun luo yöks?

Halusin soittaa jollekin ja kertoa tilanteesta. Margaretha on työmatkalla Berliinissä. Hänet on kutsuttu esiintymään performanssifestivaalille. Teoksen nimi on *The Death of Patriarchy* ja jotenkin se liittyy tehotuotantoon, jauhelihaan ja nänneihin. Ja hänen äiti-suhteeseensa. Niin kuin kaikki aina liittyy. En ole kärryillä viimeisimmästä suunnitelmasta, sillä Margarethan teokset elävät aina viimeiseen minuuttiin asti. Hän on sellainen, villi ja rohkea, niin kuin taiteilijat usein ovat. Tai ainakin performanssitaiteilijat. Minä olen näyttelijä, ja minun taiteeni ja arkeni pysyy helpommin kasassa.

– Ei mun tarte ite tietää, mistä mun taiteessa on kyse, kuraattorit selittää, muistan hänen sanoneen. – Mun tärkein ohje taiteen tekemisessä on niinku siinä yhdessä vaippamainoksessa: »muut saa selittää».

Oikeasti Margaretha on älykäs ja pystyy koska tahansa vaihtamaan kenet tahansa referoimalla ranskalaista nykyfilosofiaa.

Jos olisin soittanut hänelle, hän olisi luultavasti vain riemastunut. Margaretha on alusta asti suhtautunut skeptisesti avioliittooni. Niin kuin hän suhtautuu ylipäätään kaikkeen. Paitsi itseensä ja taiteeseensa.

– Ai voi vittu, sä meet avikseen, Margaretha sanoi silloin, kun kerroin että Jalo oli kosinut minua. – Anteeks jos mä sanon suoraan, mutta ihan hetero-vitun-normatiivista. Näin se kapitalismi pyörii, on mentävä avikseen. Seuraavaksi omistusasunto, auto, lapsi, tiedäks, sun täytyy tuntea ittes hyväksytyks, mutta toi kaikki on niin keskivertoa että mä nukahdan. Mua sylettää sanoa tää sulle, mutta mä oon pettyny suhun Sirkku. Sit ku sulle tulee kultanen noutaja, keskivartalolihavuus ja burn-out ja alat pohtia elämän tarkotusta, niin älä pliis soita mulle.

Puvustaja-Ulla on sellainen, jolle tällaisena hetkenä olisi ollut loogisinta soittaa. Ullalla on kaksi aikuista lasta ja jo kaksi lastenlasta, vaikka hän on vasta viisikymmentä ja risat. Hän on ollut naimisissa kolme kertaa, tai kuten hän itse sanoo: »ykkösen, kakkosen, kolmosen ja todellisuuden kanssa». Teatterin pukusuunnittelijana hän juttelee koko ajan kaikkien kanssa ja tietää faktat ja juorut johtajista, ohjaajista, vierailijoista ja meistä näyttelijöistä. Kaikki pitävät Ullasta, sillä hän osaa neuvoa asiassa kuin asiassa. Ulla tietää parhaat gluteenittomat, sokerittomat ja maidottomat reseptit, hän osaa säilöä sienet ja marinoida tofun. Hän neuvoa vilustuneille vieraileville ohjaajille vanhan kansan parannuskeinot, viinasukat, ja pitää mikroluentoja sipulin monista käyttötarkoituksista.

– Puolikkaaksi leikattu sipuli yöpöydälle, niin aamulla heräät röörit auki. Ja valkosipulin kynsiä varpaiden väliin, se lämmittää. Jos on korvakipua, niin sivele kynnet vaseliinilla ja laita ne yöksi korviin.

Sitten Ulla saattaa pitää tauon ja laulaa hiljaa:

– Uni paras lääke on.

Uni on tärkeä.

Eli Ulla tietysti nukkuu nyt. Niin kuin normaalit kansalaiset.

– Eikö Almakin sano, että kiinalaisen lääketieteen mukaan uni on yksi ihmisen hyvinvoinnin tukipilareista, kuulen Ullan kysyvän minulta mielessäni.

En voisi mitenkään herättää Ullaa nyt. Mutta Alma!

Vaikka Alma onkin hörhöistä hörhöin, tällaisilla hetkillä hän tietää mitä pitää tehdä. Hän asuu kadun toisella puolella. Alma tasapainottaa minun chakrani, ja tekee etäreikihoitoa Jalolle niin että mies palaa heti huomenna takaisin. Hän tarkistaa astrologiset karttamme ja entiset elämämme ja tekee meille parisuhdetarotpöydän. Hän antaa meille energisoivat kristallikivet ja itse valmistamaansa yrteesekoitusta. Ja kaikki on taas hyvin.

Alma odottaa minua eteisessä vedenvihreään hörselöön verhoutuneena. Yöpaidan kangas muistuttaa perhosen siipiä. Hän haluaa minua.

– Voi kultapienirakas, tää on universumin lahja sinulle.

En sano mitään.

– Ymmärrätkö sä puhetta, Alma kysyy ja pitää minua olkapäistä kiinni ja pakottaa katsomaan suoraan silmiin.

Nyökkään. Ymmärrän, että ymmärrän Alman puhetta. Silti en ymmärrä mitä hän sanoo. Haluaisin sanoa hänelle, että sanat tuntuvat minusta nyt samalta kuin raskaiden ensiräntähiutaleiden putoilu johonkin sellaiseen avaruuteen, jossa pohjaa ei ole.

– Tolleen oot lähteny sitten. Nainen, tyyli ennen kaikkea, Alma riisuu minulta päällystakin.

Kun huomaan, millaisissa vaatteissa olen hipsinyt kadun yli Alman luo, minua melkein naurattaa. Lenkkareissa ja Jalon purjehdustakissa. Takin alla minulla ei ole mitään. Alma tuo minulle mustan trikoopaidan ja mustat hippityyliset housut.

– Mustaan ei tartu huonot energiat, nämä suojaa sinua.

Alman paita haisee suitsukkeelle, kai santelipuulle, niin kuin kaikki hänen kämpässään. Tuoksu on tuttu ja turvallinen. Alma taluttaa minut puutaloasuntonsa keittiölohuoneeseen ja painaa

minut istumaan tuolille, tuo vielä villasukat, vaikka on toukokuun loppu ja sitten hipaisee olkapäitäni.

- Tää on universumin lahja sinulle, Alma toistaa.
- Miten helvetissä ero voi olla mikään lahja?

Alma tuo minulle teemukin. Pöytä huojuu, kun hän laskee mukin sen päälle. Alma on teejuoppo, ja käyttää pientä tiimalasia haudutusajan optimaaliseen mittaamiseen. Olen vakuuttunut siitä, että hänen suonissaan virtaa veren sijasta koivunmahla tai jokin muu ultraterve liuos.

- Mä keitin sulle teetä. Kamomillaa, mäkikuismaa ja virmajuurta. Kaikki järjestyy.

Alma sanat osuvat pallean.

Ja äkkiä minusta tuntuu siltä, että siellä, minne sanat uppoavat, on meren peilityyni pinta, ja sanat ovat pisaroita, jotka tippuvat yksitellen veden pintaan. Vesi värähtelee hienovaraisesti, kun nestetippa rikkoo pinnan, mutta mikään ei satu.

- Vitun paska universumi, sanon silti.

Alma kaataa minulle teetä.

- Tää rauhoittaa nyt sun alimmat chakrat. Tällaisissa tilanteissa ne joutuu kovaan pyörytykseen, koska kyseessä on perusturva, hengissä säilyminen ja hyväksytyksi tuleminen. Varmaan itekin huomaat, miten energiat kieppuu nyt.

Katson teemukia, siinä lukee koukeroisilla kirjaimilla »Ehjimmät meistä on sirpaleista tehty».

- Niinku oikeesti, kysyn ja näytän mukia Almalle, mutta hän ei reagoi.

- Juo.

Minä nostan mukin ja hörppään. Tee maistuu kuivuneelta nurmikolta. Lasken mukin pöydälle. Se heilahtaa. En ole täällä näköjään ainoa asia, joka on epätasapainossa.

- Se siis sano et se haluaa erota?

Nyökkään ja otan toisen hörpyn, vaikka tee maistuu oikeasti pahalle.

- No ei ne asiat niin yksinkertasia oo. Sanoo yhtä nyt ja huo-

menna toista, Alma jatkaa. – Tästä seuraa kuule vielä jotain niin hyvää, että meistä kumpikaan ei voi sitä tajuta nyt. Saat nukkua Taikan sängyssä, siellä on viattomat energiat, vaikka ei Taika siellä tykkääkään nukkua, haluaa aina perhepetiin.

Taika on Alman ja hänen miehensä Störren lapsi. Tai entisen miehen. Tai no, Störren status on ollut aina epäselvä. He eivät ole enää naimisissa, mutta Större hengaillee silti käytännössä aina Alman luona ja tekee pyytämättä luomusosekeittoja.

– Tarviitko unilääkkeitä?

– Täh?

Alma tarjoamassa unilääkkeitä kuulostaa tieteiselokuvan juonenkäänteeltä.

– Eihän tollaset yrttiteet mitään oikeesti rauhota. Tällaisissa tilanteissa mä luottaisin rauhoittaviin nappeihin.

Olen aina luullut, että Alma jos kuka vannoo vain luonnon-tuotteiden nimeen. Olen niin yllättynyt, että en pysty sanomaan mitään.

– No mut jos et nuku, niin herätät sit vaan mut. Mä meen yläkerran perhepetiin. Taika haluaa kuitenkin, että mä imetän sen aamulla. Joo mä tiedän, että pitäis vierottaa, mutta Taika on erityinen lapsi. Indigo, kyllähän sä tiedät. Siinä on jotain niin pyhää, kun lapsi imee äitin tissiä.

En halua tietää imettamisestä enempää. Taika on seitsemän vuotta. Minulla ei ole enää mahdollisuuksia imettää koskaan ketään.

Alma tekee usein asioita, joita minä en ymmärrä. Kuten pakastaa oman istukkansa ja sitten grillaa ja syö sen Störren kanssa. Kerää kuukautisverensä talteen ja kastelee sillä viherkasvinsa. Kasvit ovatkin kyllä hämmäntävän elinvoimaisia, puskevat lehtiään niin kuin haluaisivat tulla syliin. Alma ostaa kaikki vaatteensa kirpputorilta. Siis myös alusvaatteet. Ennen kuin hän voi käyttää vaatteita, hän puhdistaa niiden energiat, sivelee vaatetta joka puolelta, soittaa metallista kulhoa ja ulisee rievun äärellä. Alma valitsee lauantai-iltana minun ensi-iltani sijaan kuuden tunnin mantralaulumaratonin. Hän käy spirituaaliristeilyillä ja välittää viestejä puilta.

Alma tekee työkseen reikihoitoja, akupunktiota ja tarottulkin-toja. Kukkaterapiaa, auranlukua. Lisäksi hän soittaa shamaani-rumpua ja puhdistaa energioita eri värisillä kivillä. Muistan kun hän kuusitoistavuotiaana ajoi itsensä kaljuksi, piti kulmakarvojen välissä intialaista kastimerkkiä ja paastosi niin, että hän laihtui sormista ja nenänvarrestakin, vaikka tietääkseni nenässä ei ole läskiä.

Hän on outo ja silti minun ystäväni.

– Miten sulla voi olla kolmiolääkkeitä?

– No sanotaanko vaikka että joskus elämä yllättää, hän sanoo ja virnistää. – Mutta huomenna kaikki on paremmin.

Teen jälkeen menen vessaan. Huolella tekemästäni meikistä on jäljellä ripsivärituhrua silmien alla. Otan hyllyltä Alman luomupuhdistusmaitoa ja pesen kasvoni. En tunnista kasvojeni ilmaise-maa tunnetta. Olenko surullinen? En itke. Millainen olikaan surul-linen ihminen? Minun pitäisi tietää, sillä olen näyttelijä.

Teatterikorkeakoulussa oli kerran vuodessa tunnejakso. Maka-simme viikkotolkulla patjoilla ja yritimme tunnistaa, missä sisä-elimessä viha tai suru tai epäily tai kiihottuneisuus syntyy. Muo-dostimme ringin ja jokainen meni vuorollaan keskelle. Keskellä ollutta kosketeltiin eroottisesti tai mäiskittiin sanomalehtitötte-röillä. Tehtävämme oli stimuloida, ärsyttää ja haukkua henkilöä niin kauan kunnes hän huusi että riittää. Jätkien kesken harjoite yltyi joskus ihan käsirsyyyn asti. Minä en osannut ottaa harjoitusta tosissani ja seisoin liikkumattomana, tai sitten minua alkoi kika-tuttaa. Tunnenäyttelemisen opettaja moitti kaikkien kuullen, että pistän defenssit päälle. »Sun pitää antautua, tyttö», mies toisteli ja läpsäytti minua rintoihin. Hän haisi hieltä ja vanhalta viinalta, ja oli jotenkin niin tosissaan, että minusta se oli huvittavaa. En pystynyt kiihottumaan, en edes raivostumaan, kun hän läähätti ja huohotti korvaani. Jälkikäteen kuulin, että hän oli sanonut, että minusta ei koskaan olisi suuriin luonnerooleihin, koska tunneherkkyyteni oli niin lukossa. Mutta minusta tulisi »ihan ookoo perusnäyttelijä», joka voisi olla esimerkiksi »kolmas puu vasemmalta». Jonkun kun täytyy ne täyteroolitkin tehdä.

Häpeilemättömän viihdyttävä ja ilahduttavan itseironinen romaani rakkaudesta ja erosta

Kesken varsin intiimin hetken Sirkun aviomies päättää vetäytyä, sekä Sirkusta että heidän avioliitostaan. Jalon päätös sysää Sirkun kriisiin, jossa lähetetään liikaa tekstiviestejä, hankitaan uusi tukka, käydään mielijohteesta urkukonsertissa ja juodaan laatikkoviiniä morsiuspukuun sonnustautuneena.

Kaupunginteatterin näyttelijänä Sirkun pitäisi osata käsitellä kaikenlaisia tunteita, mutta tätä myrskyä hän ei osaa hallita. Apuun kutsutaan niin ystävät, terapeutit kuin universumikin.

Mitä jää jäljelle kun avioliitto kaatuu? Mitä tapahtuu, kun pakon edessä täytyy siirtyä oman elämänsä päähenkilöksi? Miten tavoitella täydellisyyttä ja lopulta päästää siitä irti?

MIESTÄ NÄKYVISSÄ on huutonaurua aiheuttava esikoisromaanin erästä haaksirikosta ja pelastautumisesta sen jälkeen. Se on hillitön yhdistelmä riemua, raivoa ja melankoliaa. Romaani voitti Tarinan viemää -kirjoituskilpailun.

